

„...un cerb obosit...”

Un iubitor de teatru, manifestându-și spontan și inspirat dragostea și respectul pentru artiști, a realizat această fotografie, pe care a avut amabilitatea s-o ofere, însoțită de câteva rânduri, redacției noastre. Ne îndeplinim o datorie de onoare înviind, în acest colț de pagină, printr-o imagine inedită, nobilul chip al poetului-actor Emil Botta.

Totodată, folosim prilejul pentru a adresa o invitație la colaborare tuturor celor ce dețin documente inedite privind viața și activitatea marilor personalități ale teatrului românesc — texte, fotografii, facsimile etc.

„Noi oamenii rumegăm cenusa / victiilor arse de mult / Noi oamenii sîntem ușa / pe unde pătrunde un groaznic tumult”. Versurile i le știam pe dinafară. Cu o carte a sa în mână, într-o seară, după ultima replică din *Năpasta*, i-am intrat în cabină. Aș fi voit un autograf.

Cu mâinile împreunate pe piept, Emil Botta stătea întins pe pătuțul din cabină. În straie de sac, un mort fără giulgiu și sicriu. Cabiniera l-a atins, spunîndu-i rugămintea mea. „Nu pot, iartă-mă, mor acum... După final... Atunci, poate”.

După cortina finală, după ce de nenumărate ori revenise sfîșiat din inima minunii, în straiele sale de sac, să răspundă sălii, Emil Botta mi-a scris — cu slove nervoase, învălmășite — câteva

cuvinte pe prima pagină a primei sale culegeri de versuri, apărută după foarte mulți ani. „Mă coploșiti...” începea autograful pe care unul dintre cei mai mari, mai tragici poeți și actori români îl dăruia unui tînăr oarecare.

Nu l-am mai revăzut niciodată pe scenă.

Cîteodată, dimineața, îl zăream pe străzile din preajma Universității. Un cerb obosit, strecurîndu-se ca într-o pluitire, printre lăstărișuri întunecate de april. Într-o astfel de dimineață, în mai 1972, cu aparatul de fotografiat în mână, mergeam la cîțiva pași în urma sa. „Maestre Botta !” Și-a conținut plutirea, m-a privit, am apăsat pe declanșator, apoi, continuîndu-și parcă rotirea pe petecul de nor ce-l ducea, s-a întors,

pierzîndu-se în mulțimea de pe Academiei.

În timp, în mine, imaginile se suprapun. Între actorul îmbrăcat în haine de sac, abia mai răsufîind după ultima sa replică din *„Năpasta”*, și omul oprit pentru o clipă în fața unui ochi fotografic anonim nu mai este nici o distanță. Punte fragilă, așa cum însăși viața îmi place să cred că i-a fost, versurile lui : „Ce se vede acolo ca noaptea ce se naște ? / E moartea care te scrutează și te recunoaște. / Ea șterge scrisul de pe frunte cu un burete / și pleacă apoi trîntind ușile de perete”.

Ioan Lăcustă

telex-„teatrul“ • telex-„teatrul“ • telex-„teatrul“

În zilele de 15 și 16 iunie a.c. s-a desfășurat la București Sesiunea de comunicări științifice a secretarilor literari din teatrele dramatice, organizată de Centrul de perfecționare a cadrelor și de revista „Teatrul”, sub egida C.C.E.S. Acțiunea, desfășurată într-o atmosferă de

seriozitate, de responsabilitate deplină, de lucru, nu s-a bucurat de prezența prea multor critici, aceștia fiind captați de multiplele evenimente teatrale organizate simultan. Păcat! ● Teatrul Popular din Zalău, cel mai tînăr teatru popular din țară, a prezentat, la scurtă vreme

după premiera cu *Acești îngeri triști* de D. R. Popescu, a doua premieră : Nu sînt Turnul Eiffel de Ecaterina Oproiu. Harnici, exigenți cu repertoriul, ambițioși, se arată a fi zălăuanii! ● La Galați, regizorul Petre Popescu repetă o piesă care va (continuare la p. 135)